

Sygn. akt I CSK 654/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa R. R. reprezentanta grupy złożonej z: R. B. i innych,
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.
o ustalenie odpowiedzialności w postępowaniu grupowym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 czerwca 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód R. R. działający jako reprezentant grupy we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 czerwca 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. To w jakim znaczeniu użyto określenia „roszczenie” w art. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. 2010, Nr 7 poz., 44) wynika z nazwy treści i celu ustawy i nie wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Natomiast ustalenie kategorii faktów jakie powód powinien wskazać w pozwie, aby dochodzone roszczenie w postępowaniu grupowym było oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej nie jest możliwe w sposób z góry ustalony i abstrakcyjny. Oceny tego czy roszczenie dochodzone w postępowaniu grupowym jest oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej może bowiem, analizując określony stan faktyczny, dokonać sąd w konkretnej sprawie w postępowaniu, o którym mowa w art. 10 wspomnianej ustawy. O dopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym decydują ściśle określone w ustawie przesłanki, pośród których brak celowości rozpoznawania sprawy w postępowaniu grupowym. Celowość rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym może więc być brana pod uwagę tylko w procesie wykładni przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r., co wynika z ogólnie przyjmowanych w judykaturze i doktrynie zasad wykładni przepisów prawa. Także wobec tego i w tej sprawie nie jest potrzebne zajęcia

stanowiska przez Sąd Najwyższy. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego, biorąc pod uwagę charakter sprawy i sytuację majątkową powodów, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.